

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirector:** Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornis (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrologiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector). **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/zbgnal>

A la tres

Lluís Martínez / lmartinez@elpuntavui.cat

Fractura

Un dels tòpics que més utilitzen els contraris que els catalans puguem expressar lliurement si volem continuar sent d'Espanya és que el debat mateix està causant una fractura social que arriba a les famílies. En va parlar l'ara ministre de l'Interior en funcions, Jorge Fernández Díaz, fa un parell d'anys. La idea va causar fortuna i no passa dia que no la llegim en alguna premsa que presumeix de ser independent o en alguna seu parlamentària.

Perfecte, doncs. Ara ja tens una altra raó per no convidar el teu cunyat el Nadal que ve. Sí, home: aquell que sí que sap comprar, no com tu.

Ara bé: el fet que el teu fill –o la teva filla– hagi d'emigrar cap a un altre país perquè aquí no troba feina –i com n'hauria de trobar, si la taxa d'atur juvenil és del 50%?– es veu que això no, que això no fractura ni les famílies ni la societat. El fet que moltes persones

“Ara: que el teu fill hagi d'emigrar a un altre país perquè aquí no té feina, sembla que això no fractura la família

hagin perdut la feina o la casa i que no tinguin cap perspectiva de millora en l'horitzó immediat, tampoc. Això tampoc no fractura res.

Al capdavall, quan un surt al carrer no veu que la gent s'estigui enfrontant ni barallant per res que tingui a veure amb el dret a decidir. Potser perquè és

un dret als països amb una llarga tradició parlamentària, com Catalunya, on les urnes no fan por.

A Espanya sí que fan por les urnes. Ha quedat força evident després de les últimes eleccions. Des del mateix moment que es va veure que ni el PP ni el PSOE poden governar sense arribar a pactes amb aquells que, segons diuen, volen destruir Espanya, van començar a alçar-se veus demanant canvis legals que impedeixin la repetició d'un panorama que l'únic a què obliga és a dialogar, sacrificar-se i pactar, un joc que no agrada gens a Espanya.

Per això ha sortit fa poc la número 3 del PP, María Dolores de Cospedal, dient que s'ha de fer una aliança dels partits constitucionalistes –així s'autoanomenen ells– per impulsar una altra Transició que deixaria fora tots aquells que els destorben.

I després encara tenen la barra de parlar de democràcia i de fractures.

EDITORIAL

Construcció lluny de la represa

Tornen a aparèixer grues en l'horitzó d'algunes ciutats i no falta qui pensa que el pitjor de la crisi de la construcció, un dels grans motors de qualsevol economia avançada, ja ha quedat enrere. És cert que es torna a construir, però les dades, quan s'analitzen amb el detall amb què ho ha fet el Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, demostren que l'impacte de la crisi encara dura. Un fet diferent és l'aparent contrast que representa que es torni a construir mentre encara hi ha habitatges buits. Però molts d'aquests immobles es van construir com a objecte d'especulació, no per satisfer un dret social. Per això ara no tenen sortida.

El col·legi ha calculat que l'any passat la superfície visada va augmentar d'un 26%, un percentatge que hauria de donar peu a l'optimisme. Però els nivells actuals són els més baixos dels últims 30 anys i, a més, durant el segon semestre del 2015 s'ha experimentat una frenada en l'activitat. Per si amb això no n'hi hagués prou, la majoria dels visats corresponen, no a la construcció de molts habitatges, sinó a grans projectes concentrats a Barcelona i la seva àrea d'influència.

Aquestes xifres demostren que el sector encara no ha paït el gran sotrac, tant perquè ja no hi ha tanta alegria financera com perquè bona part dels possibles demandants d'habitatges o bé han perdut capacitat adquisitiva o bé no tenen prou confiança en el futur. En circumstàncies normals, el govern espanyol podria aplicar una política d'incentius fiscals. Però el compromís d'austeritat que ha de continuar i intensificar-se el 2016 fa difícil aquesta possibilitat, per més que una reactivació constructora tindria un impacte positiu en l'economia.

Desclot

Vicent Sanchis

El gran debat

Salvada la investidura, format el govern, consolidada l'oposició –de la CUP– i salvat també el procés, arriba el moment dels debats interessants. Del què i del com, sense que “el qui” toqui tant la gaita. El què, d'entrada i primerament, serà amb quins diners, i el com serà com ens en sortim. Amb tan pocs diners. Auxili i vinga! La discussió entre Junts pel Sí i la CUP serà interessant, perquè marcarà el límit entre la realitat i la utopia. La utopia és pensar-se que hi pot haver despesa sense ingressos. La realitat, amarga, és dependre del gota a gota que marca l'Estat.

És possible articular uns comptes públics sense comptar amb l'Estat?

La utopia és reclamar renegociar el deute. La realitat és poder-ho fer perquè en el cas de la Generalitat aquest deute ara està en gran part en mans de l'Estat. Com demanen els cupaires més audaçs, la discussió hauria de ser amb llum i mòbils. S'hauria de gravar perquè finalment el poble pla i espavilat pogués fer-se'n

una idea sense interpretacions interessades ni demagogia de trinxera. És possible articular uns comptes públics sense comptar amb l'Estat? És possible desprendre'ns de l'Estat –desconnectar– sense una certa autonomia financera? Quin és el déficit fiscal real ara mateix en temps de crisi allargada? Hi ha cap banc o fons internacional disposat a deixar diners a la Generalitat en un moment de transgressió? A quin preu? Com es fomenta l'economia productiva, que per als que més criden és anatema, i quines són les prioritats que es marquen per a l'ajuda social? Ens arriba la discussió més interessant.

Les cares de la notícia

ALCALDESSA DE BARCELONA

Ada Colau

En el plat i en les tallades

L'alcaldeessa amb prou feines fa vuit mesos que governa Barcelona i ja lidera la creació d'una nova força política que aspiri a governar Catalunya. Generar nous projectes i renovar la política és positiu, però Barcelona té reptes pendents i Colau, el deure de dedicar-s'hi de ple, que prou feina té.

PRESIDENT D'EGIPTE

Abdel Fatah al-Sisi

L'hivern egipci' continua

Cinc anys després de la Primavera Àrab, de la revolta de la plaça Tahrir i de la caiguda del govern Mubarak, l'esperança de canvis reals és pura ficció i la repressió i la violència del govern egipci, ara encapçalat pel general Abdel Fatah al-Sisi, és fins i tot més elevada que en els temps de Mubarak.

MÚSIC

Martí Vilardebò

De bateria a cantant

Onze anys després de la dissolució de Dusminguet, grup clau de la patxanga a Catalunya, el seu bateria, Martí Vilardebò, ha fet el pas d'agafar el micròfon, penjar-se una guitarra i gravar el seu primer disc al capdavant d'una nova formació, Showarma i els Falafels.

